

FÖLÖTTÜNK A GLORIETTE

Ennyi szót tudni, öcsém!, mondta elismerően Adrián Kismarának, amikor az már harmadjára mutatta neki, hogy a *thief* szó téhá-ját nyelvét a felső metszőfogaihoz nyomva kell kiejteni, és nem csak úgy simán kifújni az f-et, mint amikor azt mondjuk, hogy *fóka*. Kened-vágod, király vagy, fiúfi!, grimaszolt a fiú, és élvezettel nyújtogatta a nyelvét.

Elalszunk a hűtőberregésre, nem mozdulnak előre az óra mutatói már napok vagy hetek óta, és kiskabátban járunk májusban is, gondolta Kismara, de aztán csak annyit mondott, hogy Present Perfect Tense, haladjunk, sose lesz kész ez a házi. *The thief has walked into the house, while they were sleeping*. Ne akadjunk le ennél az egy szónál, most már tudod, mit jelent. Ja, mondta Adrián, ráfújom anyám tükrére a dekorspray-jel, ha még egyszer elveszi a zsebpénzem, amit apám szokott küldeni Olaszból. Szép fiú volt. Homlokába hulló gesztenyebarna, göndör fürtjei alól szikrázó dactól izzó sötét szemek követeltek figyelmet, hamar kipiruló arcán gödröcskék táncoltak, valahányszor, mintha csak különös kegyet gyakorolna, odavetett egy mosolyt a lánynak. Széles vállalai időnként megmozdultak az angolkönyv fellett, és mikor durva kezével lapozott egy gyorsat, csak úgy süvöltött a papír. Nem tudtam, hogy apukád, kezdte Kismara, de aztán elakadt. Most kellett volna elharapnia a nyelvét. Adrián apja csak legenda volt, mert az biztos, hogy él valahol a világban egy olasz, akit Endzsi még fénykorában ágyba csalt az ablakára lógó fenyőfák alatt, de, hogy nem ő küldözgeti a pénzt a fiának, arra bárki mérget vett volna. Endzsi kegyes hazugsága ez, amiben egy szem gyereket ringatja, aki lassan kinövi a házat, a falut, az erdőt, és egy cross motorral *eltép ebből a kibebaszott világból melegebb éghajlatra*, ahogy mondogatni szokta. Kérsz kólát?, kérdezte mentőövként a lány, és már fel is pattant a konyhaszékről, hogy a hűtőből a minivaj és az előrecsomagolt virslik naponta növekvő tornya mögül előbányásson egy RC-s üveget. Csak ez volt a kisboltban, azért durva, hogy egy rohadt Pepsit nem lehet itt kapni!, mondta magyarázkodva a fiúnak, de az csak flegmán annyit mondott, hogy nekem jó. A felsistergő szénsav apró buborékgyöngyöket köpött az arcukba, a pohár üvegén át a fiú szeme most mélabús barna foltnak tűnt,

mint a dámszarvasoké az állatsimogatóban. Apám Jesolóban lakik, és van egy baszott nagy hajója, mondta, és egy óriásit bőfögött. Kismara nem mert ránézni. Ja, az jó, mondta, és a bambusz tányéralátét rovátkáit kezdte számolgatni. Ha tizenhét lesz, kimegyek hozzá stoppal, de az is lehet, hogy motorral, 1120 km, csak két napig kéne repeszteni egyfolytában. Kismara bólogatott, végül is lehetne messzebb is, mondta, nekem van egy ecuadori osztálytársam. Egy kukkot se tud magyarul, már fél éve csak a leghátsó padban színezgeti a szürkemarhás országimázs kifestőket, milyen béna csereprogram már, nem?, kérdezte, és erre mind a ketten nevettek. Biztos vannak féltésőim is, tuti két bőgőmasina, mondta Adrián, és megvetés villant a tekintetében. Kismara elképzelt két barna hajú, fekete szemű, mini Sophia Lorent, akik ontják magukból a *tuttit* meg a *bellát*, és a fagyjuk színe pont olyan, mint a pörgős szoknyájuké meg a pöttyös labdájuké. Adrián kék-fehér csíkos pólóban evez majd egy gondolában, fehér sálját az égnek fújja a szél, a kislányok meg gurgulázva nevetnek. Vagy csak lenézően felhúzzák egy ezüstszürke Fiat Marea ablakát, amikor Adrián közelebb megy, és leveszi a bukósisakját, hogy puszt adjon nekik.

Oszt, amúgy te hol tanultál meg angolul?, nézett Kismarára némi bosszankodással megspékelt elismeréssel a hangjában. Mikor bejött az MTV, kábé akkor, felelte Kismara, és ásított egyet, de amúgy nyelvi osztályba járok, szivacs lenne, ha nem tudnék. Adrián megint bőfögött egyet. Elég zorral ez a kóla, nem? Akkor megint röhögtek. Mondta Endzsi, hogy felvettek a Wignerbe, informatikus osztályba. Adrián büszkén bólintott. Akkor mondjuk korrepetálhatnál engem, mert én halál béna vagyok, órákig keresem a billentyűket, mindig üvölt velem az infótanárral. Szerencsére most nem tud, mondta, a szabályos kétkeszes gépelés már ugrott, és kendővel felkötött karjára mutatott. Nagyon könnyű pedig, felelte magabiztosan Adrián, csak gyakorlás kérdése az egész.

Felugatott a kutya, a kaffogás mintha kipárnázott falak mögül hallatszott volna, nyomában a délutánt szétziláló, ostoba dallamcsengő hangjával. A postásnő szösz kobakjára vagy Tatus betonra vetődő robusztus árnyékára számított, de a kapu előtt Áron rugdosta a földet, ugyanolyan ellenállhatatlan nyegleséggel, mint James Dean a *Gian*-ben, és az volt a legjobb, hogy ő maga erről mit sem sejtett. Mindennek éle lett az egész homályos, álmos-matt napban, a teraszon álló asztalok és székek felragyogtak, a sziklakert egy szem ibolyája mindenhatóan kéklott. Na végre, gondolta Kismara, ahogy felismerte a fekete pólón az Alcatraz Psycho Ward feliratot, és a kerítés lécei között kibukkantak a széthordott farmer térdnadrág rojtojai, Áron télen

is ebben rémisztgette a némettanárnőt. Még három lépés a kapuig, gondolta, és visszarendezte arcát tartózkodóra. Hát te?, kérdezte, de a hangja már be is rekedt az izgalomtól. Helló, Lökött, mondta a másik. Egymásra néztek, Kismara végleg felocsúdott a kábulatból, beléhasított a bizonyosság, hogy nincs jobb és biztosabb támpont ebben a kora délutánban, mint a fiú szemtelen vigyora. Ellógtam a hatodik órát, még szerencse, hogy a faterod bejött ma a suliba beszélni az ofóvel, ő mondta, hogy itt lábadozol. *A lábadozol* szónál már kerekedett hangjában a röhöghetnék. Kismara felkötött karjával úgy állt a kapuban, mint egy bármikor felborítható papírmásé-figura. Kistoppoltam, egy hülye picca vett fel a Shell-kútnál, Kazincbarcikára ment a nő s hapsijához, de nem akartam vele dumálni, úgyhogy benyomtam a fülest. Ja, amúgy itt a *Paradise Lost* kazi, átmásoltam neked, mondta, és a hátizsákjából elővarázsolt egy halálfejes kazettatokat. Nem jössz be?, kérdezte Kismara, anyámék estig Miskolcon piacoznak. Fú, viszont a *Zord idő*, az nincs itt, csapott a homlokára, tudom, hogy lejárt a kölcsönzési idő, csak még nem tudtam elolvasni, mondta aggódva, de fölösleges volt magyarázkodnia, mert Áron csontig hatoló pillantása nevetségessé tette ezeket a gyengécske mondatokat, és az, hogy a fiúnak fikarcnyit sem kellett erőlködni, hogy mégis mindig nagyvonalúan megértőnek mutakozzon, mikor vele beszélt, mindkőzt a legidegesítőbb tulajdonsága volt. Szarni rá, majd anyám fizeti a késedelmi kamatot, mondta, és egy szórakozott mozdulattal megsimogatta Koli fejét. Adrián kijött a házból, és csak úgy vaktában elrúgta az udvaron a neonzöld, nyálas teniszlabdát. Meg kell etetni Macit, mondta, ahogy a kaput nyitotta, vállával megsúrolta a lányét. Majd gyere át, oszt gyakoroljuk a gépelést!, nézett hátra, és egy csábos vigyorral átment az utca túloldalára, Áronnak még odavetett egy kelletlen hellót, mire az megvillantotta fejszesimogató, tömeggyilkos mosolyát. Ki ez a paraszt? Szolidaritásból ő se ment ma suliba?, fordult indulattal Kismara felé. Nem paraszt, hanem a szomszéd gyerek. Korrepetálok angolból. Néha neki kell vigyáznia a nagybátyjára, tudod, és mutatóujjával megkopogtatta a halántékát. Értem, debil, mondta egykedvűen Áron. Felveszek egy dzsekit, aztán elmehetünk sétálni, mondta Kismara. Harminc fok van, de te tudod, felelte a fiú, és ő is elrúgta a teniszlabdát, látszott, hogy Koli bizalmát a semmivel is sikerült elnyernie. Benn a házban, az előszobatükör előtt Kismara beletúrt a hajába, és eligazgatta rézvörösre festett tincseit. Arra gondolt, hogy most az egyszer eltünteti tekintetéből ezt a komolyságot, mert a komolyságnak mindig az lesz a vége, hogy még azok a fényképek is szomorúra sikerülnek, amin Lotti legújabb ruhakréalmányaiban pózol,

mindegy, hogy fekete-fehér pöttyös blúzban, neonrózsaszín tütüben vagy épp egy *Fire walk with me* feliratú, Laura Palmer-es pólóban, ciklámen szájjal csücsörítve néz a kamerába, ezek a hatalmas zöld szemek mindig csak olyanok, mint a tizenkét éves Szűz Máriáé, és az *nem annyira fásza*, ahogy Áron mondaná, úgyszólván fölszegte az állát, hunyorított a szemével, és a fél-szemű medvét formáló fatábláról leemelte a kék szalagos kulcsot.

Segítesz?, mondta a fiúnak, ja, bocs, mondta Áron, és a lány szabad karját óvatosan belebújtatta a farmerdzsekibe. Baktattak az utcán, Kismara járása óvatos volt és esetlen. Áron ruganyosan lépkedett, sokszor le kellett lassítania, de ehhez már hozzászokott, ő piros lámpánál is csukott szemmel lépett le a négysávosra, és Kismara sikoltására ilyenkor kéjes vigyorral csak annyit felelt, hogy a gyalogosnak mindig elsőbbsége van. A lovaspályával szemközti fagyisbódénál gyereksor kígyózott, a betonúton friss kupacokban gőzölgött a lótrágya.

Először azt hittem, hülyéskedsz, mikor felhívtál. Tudom, felelte Kismara, hallottam a hangodon. Igazából az állatorvos mondta, hogy szerinte ügyes lennék, meg, hogy lovascombom van, és mivel ő volt itt régen a legjobb díj-ugrató, még úgyszólván kiadták neki a lovat, hogy totál be volt nyomva. Anyám egész nap műsorozott Dijankával, úgyszólván leléptem, és bementem a Pokolba Tivadarért, annyira ki voltam már akadva, hogy az se érdekelt, ha tökré-szeg. Amúgy ügyes voltam, éreztem a lovat, aztán jött egy varjú, megkocog-tatta a csőrét a plexitetőn, bazi idegesítő hangja volt, és akkor felágaskodott velem a Nyina, hiába a futószár, felsikítottam, mire Tivadar mondta, hogy csendben halunk meg, úgyszólván elharaptam a nyelvem, de nyeregben maradtam. Állati büszke voltam magamra, köptem a vért, mint Clint Eastwood, érted. Aztán elszálltam, hogy ez nekem így megy, elengedtem a nyeret, és egyszer csak lenn voltam a porban, a ló meg kajakra kárörvendőn nézett rám, és megrázta a fejét. Kurvára fájt, nem bírtam ki, folytak a könnyeim, tiszta égő volt. Amúgy nem szoktam sírni, te is tudod. Vagy láttál te már engem sírni?, kérdezte a lány a nagy hadarásban elnehezült mellkassal.

Áron maga elé nézett, és gondolkodás nélkül rávágta, hogy láttalak. Amikor anyám Debrecenbe kísérte Zsófit az egyetemi nyílt napra, és berúgtunk nálunk. Egész este sírtál, csupa víz meg szemfesték lett a pólóm. Kismara arcán árnyék suhant át. Tényleg, milyen viccesek voltak a négyemeletesek, ahogy a könnyein át, mint egy teli pohárból, kicseppentek a szeméből, mint-ha épp akkor álltak volna odébb a helyükről. Ők meg csak kóboroltak a lakótelepi padok között, Áron ököllel ütötte a fákat, kiabálták, hogy apátlan, anyátlan, mindegy, csak gazdátlan, becsavarták magukat a játszótéri, kopott

hintába, hogy a lassan szorító rozsdás láncból aztán olyan gyönyörű legyen a kipörgés, mint egy soha véget nem érő, halálos korcsolyaforgás.

Lovascomb, ja, méltatlankodott a fiú, bemosnék annak a fasznak, tuti rád mozdult. Dehogy, anyámba szerelmes. Jó pontokat gyűjt nála. Akkor sikerült, felelte Áron bosszúsan, a kulcsontot még gipszelni se lehet. Mind-egy, most már ez van, gyere, vonatozzunk, mondta Kismara, és a Szalajka felé haladva megszorította kicsit a lépteit. Óra egész, óra fél, recitálta az üveg mögé függesztett menetrendet vizsgálva, Áron is úgy tett, mintha vele együtt nézné, de valójában azt a buckát figyelte a lány ingén, ahol a gombok épphogy csak összetartották a megnyúlt világoskék kockákat, az meg úgy tett, mintha észre sem venné.

A kisvasút komótosan indult meg a sínen, az égerfák lombjai között feltartóztathatatlanul nyomult előre a nap. A lány hunyorgott, és szabad kezét a homloka elé tartotta szemellenzőnek. Szorosan egymás mellett ültek, Áron a térdén dobolt.

Mutattam a legújabb számunkat?, és már dúdolta is. Mostanában Björköt hallgatok inkább, felelte Kismara tettetett unalommal. Na, az a csaj még nálad is lökötebb, van egy klip, amiben gumiszobában vagdossa a haját, elég killer, mondta Áron, és énekelni kezdett. „Majomszabású emberek, bajszuk a szélben lebeg, testük amorf, ocsmány tömb, szemük helyén csak síkos gömb.” Beáról írtam, a bajszos csajról, mekkora egy idióta picca! Kár, hogy bekavart neked ez a baleset, mert a koncert azért nem volt gyenge pénteken, bedobtam a dobverőket a tömegbe, a tömeg üvöltötte, hogy Zúzzmara, Zúzzmara, aztán öngyújtóval kiégettem a testvériskolás pólóból a katica emblémát, tudod. Baszott nagy lyuk lett, a fejem is átfért volna rajta. A közönség őrjöngött, és követelte a pecsételést, úgyhogy voilá!, és a következő pillanatban már trehányul fel is húzta a pólóját. A mellkasa közepén egy tízcentis, sas formájú, vörösés-lilás heg díszelgett. *Sasmadár, sasmadár, el ne szállj, meg ne állj*, énekelgette, a velük szemben ülő kislányok tátott szájjal bámultak rá, még a bajszos jegylyukasztó keze is megállt egy pillanatra a levegőben. Kismara gyomra felkavarodott. Úristen, hülye, mondta, becsukta a szemét, és felszisszent.

A vonat szaggatott ritmusban vette be a hegyi emelkedőket, egy-egy nagyobb nekiiramodásnál alaposan egymáshoz lapította az embereket. Kismara felszisszent. Na, most fáj, mi?, kérdezte Áron, de a hangjában az élcelődés ellenére is volt valami együttérzés. Csak ha nevetek, hö-hö. Szakállas vicc, felelte Áron, tőled tanultam, mondta a másik, és cinkosan összecsapták a

tenyerüket. A kalauz most ért hozzájuk, bizalmatlanul méregette Áront, mikor átylukasztotta a jegyét. Gond van a jeggyel?, kérdezte Áron provokálva. A jeggyel nincs gond, mondta a férfi, és arca beszédesen fürkészte a fiút. Mással se legyen, faszkalap, felelte Áron, és mikor a kisvasút lefékezett a Halastó megállónál, *na csá!* felkiáltással, fél kézzel átlendült a napsárga, nyitott kocsin. Elnézést, mondta Kismara a kalauznak, és lelépett utána a lépcsőn.

Most az egyszer el bírtam volna viselni gyaloglás nélkül, úgy volt, hogy a végállomásig megyünk, mondta szemrehányóan Áronnak. Kihagynád a tavat?, kérdezte Áron lekicsinylően, a halak a legfaszább állatok, semmi fakszni, ívnek meg kussolnak. Akkor ez hogy jön össze azzal, hogy te kifogod őket?, mosolygott Kismara. De csak, hogy utána vissza is dobjam az összest. Apámmal mennyit horgásztunk, mindegy, most már vége, egy depressziós fasz lett, tuti ki fogja nyírni magát, figyeld meg, mondta Áron, és már lüktetett a halántéka. Egy lúzer. Őzikeszemű, na ja, egyszer régen. Bemutatnám neked, de azt nem bírnám, ha bekóstolna, úgyhogy jó ez így. A tó kékeszölden ragyogott, a kacsák nyílegyenes sávban úsztak hol jobbra, hol balra. Olyanok, mint mikor megdöntöd a golyóstollat, mondta Áron. Tényleg, válaszolta Kismara, és máris Áron agyonrágcsált golyóstollában úszó, ruha nélküli sellőnek képzelte magát.

Megnézzük a vízesést? Nem vagyunk turisták, felelte a fiú. Hát pont azért, mondta Kismara, és már el is indult a vízrobaj felé. Utána megmutatom neked az ismeretlen német katona sírját, azt tuti bírni fogod. A fakorlátnak támaszkodtak, a fenyőfák a napfényben is sötétlen villogtak. Zúgott a forrás, mint egy erőmű, itt öblös, fenyegető hangja volt, lenn a völgyben a kisebbek inkább csak fecsegve csorogtak. Kismara zöld köves gyűrűjén megcsillant a napfény. Konokul maga elé nézett, csak úgy bírt megszólalni. Ne válaszolj. Megbukok matekból? Áron zavarba jött, és ahogy ránézett, féltő fény jelent meg csíkszemében. Oké, nyelt egyet a lány, és a körmeit az öklébe mélyesztette. Még mindig nem nézett a fiúra. Kémiából? Abból nem, ha behúzol. Átnézhetjük a képleteket, mondta a lánynak, és közben halványan elmosolyodott. A barcelonai olimpia nyara trigonometriával telik, és könnyekkel áztatott kockás lapokkal, úgy kínlódom majd. Nemsokára, gondolta Kismara, és mint egy feje fölött kimondott verdiktet, beletörődve bólintott egyet. Felkaptatott a forrás melletti kis emelkedőn, kinyújtotta jobb karját, és diadalmasan azt mondta, fölöttünk a Gloriette! Áron értetlenül ránézett. A tisztás neve, tette hozzá Kismara, és ragyogó arccal az előttük elterülő széles rétre nézett. Ezt se tudtad, mi? Mindenki csak Nagy Füves-

nek hívja, az igazi nevét alig tudja valaki. Színes gyerekkupacok virítottak a fűvön, focilabdák repültek ide-oda, a tollasütők, mint súlytalan tézta-szagatók, húrjaikon keresztül szűrték át a napsugarat. Mennyi sok kis boldog hülye, mondta Áron, és kiköpött a fűre.

Átsétáltak a tisztás túlsó jobb végébe. Pár lépés emelkedő után, a hegyektől körülölelve egy másik tó terület el méltóságosan, olyan szép volt, mint a tudószanatóriumokat reklámozó század végi képeslapok. Pont itt ért véget a vasúti sín is, a fenyőfák mögött egy aprócska faház álldogált a takarásban. Kismara arcán magabiztos mosoly jelent meg. Gyere, mondta, és az arca kigyulladt, akár egy zöldet mutató közlekedési lámpa. És a katona?, kérdezte Áron, de már akkor tudta, hogy nem érdekli a válasz, hisz a lány ujjaira fonódó világoskék szalagról mint mindentudó inga lógott le a kulcs. Majd máskor, felelte, ömlött tekintetéből a fény, ahogy megfogta Áron kezét. A fiú nem mozdult. Most te is azt hiszed, hogy nekem ez csak így megy, ugye?, kérdezte, és elsötétült arccal csettintett egyet. Nem hiszek semmit, mondta Áron, és megvonta a vállát. Igazából nem érdekel. Kamuzol, mondta Kismara, és úgy lökte el a kezét, mintha döglött angolnát söpörne le magáról, aztán elindult vissza az ösvényen. Ne legyél már hülye!, mondta, és maga felé fordította a lány dühösen hullámzó vállait, mire a mellén megnyúlt világoskék kockákat összetartó gomb végleg megadta magát, és elpatant. Komplikált vagy. Na és akkor!, mondta Kismara, elnézett, vett egy mély lélegzetet, és azt gondolta, már nem igazíthatja meg az ingét.

A kulcs nehezen fordult a zárban, a viaszosvászon terítővel fedett keskeny asztalon üres ketchupos és mustáros vödrök között félig bontott szalvétás zacskók és csomagolt papírpoharak heverték. A bungaló sarkában balra egy ócska ágy állt, a szakadt plédek ázott-fülledt szagot árasztottak. Kismara odalépett a hűtőhöz, és megpörgette a szélmalmos *Nederlanden* feliratú mágnes lapátjait. A hollandok még nem nyitottak ki, anyámnál hagyták a kulcsot, hogy néha felnézzen, nehogy betörjenek, vagy ilyesmi. Egy hónap múlva kezdődik a szezon, tette még hozzá, mert azt gondolta, ha abahagyja a beszédet, még meggondolja magát.

Aztán megfordult, Áron tekintete egyszerre volt elszánt és álmodozó. Vetköztess le, mondta. Áron szeme lángba lobbant, a lány úgy érezte magát, mint egy ritka pillangó a bogárgyűjteményben, amit épp most szúrnak gombostűre. A fiú kibújtatta a dzsekijéből, hagyta, hogy leessen róla. Kigombolta az inge legfelső gombjait, Kismara nyaka süttött, és rajta a bőrre fűzött, törött narancssárga villantó is, amit Áron adott neki, mikor egyszer a Tiszánál voltak. Még mindig hordod, mondta neki, tényleg lökött vagy,

de ezt már csak suttogta. Óvatosan leemelte a lány nyakából a kendőt, aztán kihúzta karját az ingujjból. A nadrágot is, mondta Kismara, de komoly maradt, ki akarta élvezni a pompás szertartás minden egyes pillanatát. Áron a felforrósodott farmergombjánál fogva közelebb húzta magához, pont fél fejjel volt magasabb a lánynál, Kismara lábujjhegyre állt, hogy egy vonalban legyen az arcuk. Jó érzés volt a derekán érezni a tenyerét, és aztán mikor a fiú a tornacipőjét fűzőgette, még jobb érzés volt jobb karjával a vállára támaszkodni, és úgy nézni előre, mint a vakok. A hűtőn lévő szélmalom mágneslapátjai még lehetfinoman forogtak, a tisztásról beszűrődő tompa gyerekszivaj álmosítóan burkolta be őket.

Biztos?, kérdezte Áron, és a szeme megtelt áhítattal. Ilyen puha csak egyszer volt a hangja, mikor a megyei ketrecharcos beavatásból kékre verte thai box edzésen, és aztán azt merete mondani neki, hogy semmit sem érzett, mert mindvégig csak az ő felemás színű harisnyás lábait látta maga előtt, a kibírhatatlanul idegesítő ezüst cipőjében. Biztos, mondta Kismara, és lenézett fehér csipkés melltartójára. Áron kikapcsolta a pántot, úgy hullott az ágyra, mint egy elérett szírom. Annyira szép vagy, mondta a fiú, ahogy a lány vállait hátrahúzó nyolcas kötésen végigsimított a kezével. Ezt rajtad hagyom. Kismara bólintott, és megremegett. Áron egy szempillantás alatt ledobta magáról a ruháit, teste óvón tornyosult a lány fölé, aki hanyatt feködött, mert a baleset óta csak így bírt aludni, vagy leginkább így se. Szabadon maradt kezével Áron kétcentis haját borzolta, hideg ujjjaival megérintette enyhén elálló fülét, összegyűrte a bőrt a fenéke fölött, míg az párnaként az ő feje alá igazgatta a levetett ruhákat, a másik kezével pedig lesodorta róla a bugyit. Nem fáj most?, kérdezte Áron, és megsimogatta a kulcsfontján kiálló dudort. Kismara ránézett. A csíkszemekben saját magát látta, a kellenél most is egy kicsit áhítatosabbnak, de nem bánta. Két okkersárga pont volt Áron szemében, abban volt a boldogság, meg a kölyökkutya képében, a szeme körüli ráncokban, a szépen ívelt száján, a buldog nyakában, a sas alakú sebhelyen a mellkasán. Intett a fejével, hogy nem. Figyelek nagyon, mondta Áron, nem leszek béna. Sose vagy az, mondta Kismara, és széttárta a combjait.

Áron szája közel jön, rám borul, mint egy fa, az állott pléd szaga, akár a nedves avaré, gondolta Kismara. Összekoccantak a fogaik, Áron csókja rágógumiízű volt, a nyáluk édeskés. A faház apró ablakán betódult a nap, a porszemek csak úgy szállkostak a fénycsíkban. Olyan érzés, mint mikor elrugaszkozik a repülő, gondolta Kismara, és a hasamba kerül a súly, hirtelen az enyém lesz minden teher, és a hányingertől nem merek lenézni, már csak

előre, mindig csak előre, hogy úgy lengjek végig a fákon, mint ezer felemás korláton, és aztán már csak arra emlékezzem, milyen könnyű volt, hiába horzoltam le a tenyerem. Elszállnak mellettem a matek egyesek, és kapaszkodom a szárukba, mint az esernyőkbe, Áron jön egy vadászrepülőn, és betesz maga mögé az ülésre. Nem beszélgetünk, csak repülünk, de a propeller berregésén át is hallom, hogy a hangja úgy reszket, mint a levelek, mint a lombok, de miért reszket úgy, mint a levelek, miért remeg úgy, mint a lombok? Kinyitotta a szemét, az ölénél hasító fájdalmat érzett, a fiú feje megtorpant egy pillanatra, ahogy rászorított a vállára. Vérzel, mondta, a hangja halk volt és rekedt, ahogy átkulcsolta a lány kezét, a körmein, az ujjai redőiben rozsdaszínű csíkok. Nem számít, mondta Kismara, és visszahúzta a fiút. Fölöttünk a Gloriette, suttogetta, és újra lehunyta a szemét.